

METRO 2073
En homenatge a METRO 2033

Introducció

Quan les bombes nuclears van abatre les civilitzacions, Andorra va ser uns dels pocs països que no van ser atacats. Però la radiació era omnipotent, prou per matar una persona en un any, i el Principat es va postrar davant seu. El Valira que una vegada portava glòria i vitalitat, ara porta desgracia i mort. Els immensos edificis que s'alçaven sobre els altres, ara dormen arran del terra. La naturalesa va reprendre el territori que una vegada va ser profanat pels humans. Els animals van lluitar contra la radiació, mentre uns perdien la batalla i vivien dels llibres, altres mutaven per tornar-se més poderosos. Aquests últims són ara els governants del nou món, un món dominat pel més fort. I els humans, quin destí van tenir?

-Josep, on està el Josep! -cridava una veu gastada.
-Està en la zona mèdica, s'ha desmaiat poc després d'arribar.

Capítol 1

Aparentment, havia tingut un desmai provocat per l'esgotament. Encara que l'hivern nuclear s'estava esvaint, la neu continuava sent abundant. Això m'obligava a donar el meu màxim. Tot el que havia trobat s'havia quedat fora, i no creia que em deixessin sortir.

Pràcticament, era una gàbia, no teníem permès sortir del pàrquing. El Dídac no arribava a comprendre que ens sobraven vestits antiradiació i màscares de gas. D'ençà que van arribar a aquest pàrquing amb forma d'ajudes poc després del començament de la guerra, solament s'havien utilitzat per buscar més provisions i animals en les primeres setmanes.

Seixanta anys més tard, el Dídac considerava que ja teníem suficients animals i enciam per a menjar. Que no calia posar en perill als joves per buscar bateries, que podem generar la suficient quantitat d'electricitat amb els motors d'autobusos i les bicicletes-generadors. Ell no és malvat, simplement vol el bé de tots, però és massa sobreprotector.

La majoria de les persones no havien vist mai el cel, jo era un d'ells fins que aquell dia vaig sortir. Havia estat robant: un vestit, dues màscares, una llanterna i un ganivet durant unes setmanes. Quan els vigilants van dir que el gel de la sortida s'havia fos, no vaig poder esperar més temps. Tenia previst tornar-ho tot amb més coses per compensació, però el meu cos no va suportar aquesta sortida. Estic acabat, el Dídac m'està buscant, segurament m'obligarà a rentar la granja -pensava mentre em llevava del llit.

Capítol 2

El Dídac m'havia esbronat durant el que quedava de dia. M'havia dit:

"Ets no el que no hi ha..."

"Poses en perill a tots..."

"Moriràs jove per la radiació..."

"Hem perdut a molts..."

Havia respost que no volia passar tota la vida dins d'un pàrquing d'autobusos. Encara es va enfadar més, fins que va sortir el tema de si érem els únics supervivents:

-I si hagués trobat vida humana fora? Hauríem pogut intercanviar recursos o unificar-nos no creus?

-M'és igual el que hi hagi fora, l'única cosa que vull és la supervivència del pàrquing.

-Solament deixa'm sortir una vegada més.

-Ets molt estúpid, no creus, no vull fer-te un funeral, t'ho dic una altra vegada: moriràs abans que t'adonis que estàs fora.

-No, no moriré -vaig dir amb determinació mentre li mirava fixament als ulls.

-Et deixaré sortir, però t'asseguro que no trobaràs res fora.

Em vaig preparar per sortir, van agafar les coses que es van quedar fora. Tot el món sabia que sortiria aquella nit. Algunes poques persones m'havien ajudat amb menjar i moralment, la resta opinaven igual que el Dídac, que no trobaré supervivents.

-Demostraré que s'equivoquen i trobaré vida amb l'esperança que no s'hagin tornat bojós. -vaig pensar. Les portes s'obrien lentament. El fred penetrava el vestit, les botes lliscaven sobre la fina capa de gel, la humitat entelava la màscara, la meva respiració es pertorbava, el cor es compassava amb el rellotge, el cos tremolava i la ment es concentrava. Estava completament fora, deixava enrere el pàrquing d'autobusos.

La tinta del bolígraf li costava dansar sobre el paper mentre apuntava cada cosa que veia. Encara que de nit la radiació no és tan forta, el fred toma relleu. La lluna és plena, puc mira amb facilitat l'entorn. Començo a caminar per una avinguda rodejada pel que abans eren negocis. Està tot abandonat, els meus ulls no troben cap llum. Però les meves orelles si capten algun soroll.

Semblava una manada d'animals. En girar-me, m'adono que aquells animals m'estaven caçant. Amb el cor al mil per cent, la pell de gallina, els sentits al màxim, l'adrenalina augmentant i unes ganes immenses de viure vaig començar a córrer. Tenien unes dents enormes, garres que podien matar una persona sense esforços, ulls penetrants amb set de sang. Tenia por de girar-me i que estiguessin més a prop, solament corria, els udols em rodejaven. En arribar a una intersecció que donava pas a una altra avinguda, una d'aquestes bèsties es va posar davant meu. El temps es va parar, em donava per mort. Em costava respirar, no parava d'engolir saliva, tenia els dits paralitzats pel fred i sobretot per temor de morir. Però el meu cos va reaccionar agafant un pal de metall i empalant-ho en el seu cap. Sentia la calor del seu cos, el seu darrer alè va entelar la màscara. No podia parar de córrer, en girar a la dreta, vaig distingir una armeria. No vaig dubtar, sabia que eren més que jo, però aquell lloc era l'única esperança de sobreviure. El que vaig matar era el més petit, un dues vegades més gran estava dos metres darrere meu. El temor s'havia transformat en determinació, les ganes de viure eren el carbó que el meu cos cremava per donar-me energia.

L'armeria estava davant meu amb els vidres trencats, vaig distingir un matxet i una ballesta. Els vaig agafar sense problemes, però pesaven molt, i el gran estava a la meva dreta. Va saltar a matar, la meva mà amb el matxet ben agafat travessà el cor de la bèstia. Amb les seves últimes forces, mossegà el meu braç arribant a l'os. No parava de cridar del dolor mentre continuava corrents, estava xop de sang seva i meva. No solament era el fet de ser perseguit per una bandada de bèsties, o de la perduda de sang, sinó l'exposició a la radiació. Estava disposat a trobar una farmàcia, un gran centre comercial era la meva salvació. Es trobava davant meu, els meus pares m'havien parlat d'ell i sabia que hi havia una farmàcia i molt menjar.

Tancant les immenses portes, la bandada va desistir. Per fi podia entrar i salvar-me. Era gegant per dins, els meus pares no mentien. Estava un pis més amunt de tan preuat lloc. En entrar va ser com si estigués entrant al paradís. Trobí antibiòtics i desinfectants, amb aigua constant sobre la ferida, reduïa la quantitat de radiació. Amb iodur de potassi augmentava les possibilitats de sobreviure. Uns recanvis que portava em van ajudar a arreglar el vestit. Per al moment estava segur, el comptador Geiger ja no cridava.

-La radiació ja no és tan forta en llocs tancats com aquest! -cridí emocionat.

Sense temor de morir irradiat o menjat, ja podia admirar aquell lloc. La meva motxilla menjava conserves i aigua.

Aigua sabor de llimona! Com és possible? Quina sort tenien! -deia mentre estava absurd de tants luxes que per desgràcia estaven caducats.

Mentre pujava m'adonava de tan fàcil que era tot i de les tecnologies. Tenien consoles, perfums i llibres. Tot allò solament ho havia vist en el meu imaginari quan els meus pares em contaven les seves vides passades. Vaig decidir passar la nit allà. Els meus pares em van ensenyar a llegir, però aquells llibres d'història m'eren una mica complicats. La curiositat es va emparar del meu cos, no podia parar d'aprendre.

Mentre llegia, estava decebut dels humans, tot eren guerres, mort i ideologies. Tot a la recerca de poder, era per culpa d'allò que tot estava mort i destruït. Els humans no solament s'han destruït ells mateixos sinó a la Terra sencera. Vaig decidir a anar a dormir. Des de la mort dels meus pares per culpa d'una plaga, sempre he estat sol, però aquell moment, tenia por d'estar sol. Encara s'escoltaven aquelles bèsties, que després de llegir sabia que es deien llops. També altres crits d'animals. No podia tancar els ulls, tenia la sensació de ser observat. La pell suava una suor freda. Aferrat a la ballesta vaig dormir unes poques hores.

Capítol 3

No parava de llevar-me, tenia malson de ser matat mentre dormia. Quan tenia un somni tranquil, un soroll estrident em despertava. No podia quedar-me allà, tenia un propòsit que complir. El braç ja podia moure's. Amb dificultat, la motxilla es va posar sobre les meves espatlles. Ballesta carregada, motxilla plena, cervell i cor preparats baixí les escales. M'adoní que hi havia un pis més a baix. Era un pàrquing, estava emocionat de trobar persones però també intranquil. Podien ser perillosos o no ser humans.

-Si realment hi ha algú, per què no han pujat a la zona d'amunt? -em vaig qüestionar.

A poc a poc anava baixant, em sentia analitzat. Sense màscara podia distingir olors, però solament sortia una olor d'allí. Olor de mort.

Sang seca per tots els llocs, humans esquarterats i colgats. Rates per dins de cadàvers. Les profunditats encara cridaven dolor i sofriment. El vent portava les veus agonitzants de les víctimes. Els ulls encara demanaven pietat. No m'ho podia creure, els havien matat a tots. Alguns van ser torturats, altres estaven sense extremitats. Vaig sortir corrents, sense voler, el meu peu va trencar la cama d'un. Van sortir muntons d'aranyes i bestioles. No solament era allò, sinó també uns crits i passos de persones corrents s'apropaven a mi. Pujant les escales vaig enllumenar els perseguidors. Eren cossos negres, sense expressions, semblaven les ànimes dels morts.

Capítol 4

Sortint del centre solament volia estar lluny d'allà. Estava segat pel sol, però aconseguí canviar el filtre de la màscara. Volia trobar civilització, no pararia mai.

En lloc d'anar per l'avinguda, vaig decidir seguir la carretera mirant-la de lluny mentre caminava per la muntanya. El vestit tenia olor de sang i descomposició, sabia que això seria un problema. Mentre caminava, uns ocells se n'anaven posant al meu voltant.

Reflexionava sobre el que havia vist de baix d'aquell centre.

-Per què matar tantes persones? Segurament eren innocents, hi havia cossos d'infants. Després d'haver-nos pràcticament extingit, ara tornem a matar-nos? Ningú guanya res amb aquestes guerres. Per què no hi ha pau? Quan viurem amb seguretat gràcies a la Pau?

Abans que pogués acabar de reflexionar, els ocells atacaren. Amb el ganivet podia defensar-me, però eren un munt. De sobte tots van sortir desfavorits. El terra tremolava, els arbres perdien l'equilibri i acabaven en el terra. Era un os, però eren més grans que en les il·lustracions dels llibres. Dents recorrien les seves espatlles, quatre ulls m'observaven, la mandíbula salivava. Res el parava, tot fugia, fins i tot les pedres li tenien temor.

"Corre, corre, corre! Més ràpid, no paris! A la dreta està la carretera! Pots sobreviure!". Aquestes paraules no paraven de sonar en el meu cap.

A poc a poc els arbres li frenaven, però ell volia matar, i jo estava en el seu camí. El bosc es va obrir davant meu.

-Ciutat! -vaig cridar alegrement

Havia un turó, però no tenia previst parar. Mentre em desllaçava, vaig veure l'os caure davant meu. Va caure amb el cap, morin a l'instant.

-Tenia tantes ganes de matar-me que no ha pensat a frenar -vaig dir mentre plorava de felicitat.

Decidí que continuaria per la ciutat.

Capítol 5

Vaig distingir algú sortint d'un supermercat.

-Hola!

En escoltar-me va sortir corrents.

-No corris! No soc un enemic! Busco supervivents! Espera!

Va girar a l'esquerra, va entrar corrent dins un pàrquing. De sobte, dos homes van sortir amb fusells.

-Què vols? No ets d'aquesta zona -va cridar un d'ells.

Soc del pàrquing d'autobusos, busco supervivents. El meu nom és Josep Díaz -deia mentre mostrava unes claus de bus amb una xapa en la qual el meu nom estava gravada.

Un silenci regnava.

-Deixa la ballesta i tot el que tens en la caixa de la dreta.

-D'acord.

De sobte es van obrir les portes, escara més llums em segaven.

-Apagueu els llums -va dir una veu ronca.

-Soc Daniel, el governador del pàrquing Atlas. Què vols?

-Vull unificar les restes de la humanitat -vaig dir sense dubtar-ho.

-Què guanyen nosaltres?

-Pau, menjar, medicines i coneixement. He trobat un gran centre amb tot això i més coses.

-Vine, parlem en privat. Porteu-lo i doneu-li les seves coses.

Capítol 6

Es deien atlans, eren molt senzills i humils amb un gran cor. Després de les negociacions vam acordar ajuntar les dues civilitzacions. Estava segur que el Dídac acceptaria.

Vam sortir a la nit, un gran comboi, amb quaranta persones. Els nens i joves anaven en una caravana protegida de la radiació. La resta anava amb vestits o amb una roba especialment preparada per protegir de la radiació. Portàvem armes artesanes i militars.

Primer vam arribar al centre, la majoria es va quedar allà per començar a habitar-ho i tancar el pàrquing de baix del centre. Per sort no vam ser atacats. La resta vam partir al meu pàrquing amb la caravana fent una parada en l'armeria per armar-nos millor. En arribar vaig fer sonar la meva clau.

-He tornat -vaig cridar.

-És el Josep, obriu! -va dir una veu alegre.

-No menteixo Dídac, no he mort i he trobat vida -deia mentre assenyalava als emocionats acompanyants.

-Ets viu, el tros d'ase es viu.

-Jo també m'alegro de veure't.

-Hola, soc Dídac -Va dir als acompanyants.

-Hola! -van respondre.

-Espera no tenim massa temps, cal sortir abans que es faci de dia. He trobat un lloc enorme amb medicines, menjar i llibres!
-És molt perillós!
-Sí, ho sé, el seu pàrquing ja s'ha instal·lat. Estem molt armats, ho podem fer. Aquí no tenim futur. Confia en mi.
Va passar una estona mentre pensava.
-D'acord. Prepareu-vos per sortir!

Capítol 7

Estàvem sortint, "ràpid, ràpid" cridaven. Una vegada tots fora, vam seguir la mateixa estratègia que abans.
-Alats! Alats! -va cridar algú.
Els alats, unes bèsties gegants amb mandíbules més grans que un cap humà. Podien volar amb unes ales de dos metres cadascuna. Les seves garres podien desmembrar fàcilment. Tots els coneixien, van matar a un gran nombre de persones en les primeres expedicions.
-Dispareu!
Els infants ploraven, els joves els intentaven tranquil·litzar, els adults disparaven sense parar, els ancians ajudaven a moure la caravana.
-A la dreta!
Eren els llops, udolaven sense parar. No paraven d'atacar-nos. Tots tenien por, ningú sabia si sobrevivia. Tots tremolaven, les armes se sobreescalfaven.
-Uns metres més!
Des del centre ens ajudaven disparant.
-La caravana primer! Va cridar Dídac.
De sobte, un alat el van arrancar el seu cap davant meu.
-Nooooo! -cridava mentre disparava.
Tot el temor, por i odi es van transformar en força. Matava sense pensar, estava ple de sang, sord del soroll. De sobte silenci. Van parar els atacs.
-Entre tots!
Vam anar tots directes a la farmàcia que s'havia transformat en centre mèdic. Altres portaven els cossos dels morts. Alguns portaven les bèsties mortes per menjar-les. Tot en un relatiu ordre.

Capítol 8

Ja no hi han ferits, han mort tres persones. Han rebut cadascun un digne funeral. Dídac era estricte i malhumorat, però d'alguna manera tots se l'estimaven. Va ser el primer explorador, sense ell no hauríem sobreviscut. En el seu honor i dels altres, hem fet un monument.
Ara el centre es diu "El nou centre del món". Tots s'han adaptat a la nova vida, la prosperitat regna en cada lloc. Hem rentat el pàrquing soterrani. Hi hem creat un monument en el seu honor també, ara tenim allà els animals de granja. Ningú ha vist les ànimes negres. Segurament van ser imaginacions meves, però els veien massa reals. Encara tinc malsons d'aquelles ànimes. L'important és que estem segurs, la radiació no és forta.
Hi ha hagut una gran extinció, però nosaltres repoblarem el món una altra vegada sense cometre els mateixos errors. Encara tinc malsons d'aquelles ànimes.